דלא כר' שמעון יו יידתניא ר' שמעון אומר

כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשירות

ועלו לבעלים לשם חובה שאין המנחות דומות

ל"ק, ו) [קדושין סח: וש"נ], ו) [לקמן מנו], מ) ובחים סג: סו, ע) והואה הוה עביד לה אמרי

פו, ב) ואומי טוט פביד כט מותרי. כר'. ז"ק, ל) דמתניי איירי דאידכר. ז"ק, מ) [רבה כאן, רבא ג:],

טעמא דמנחה הס"ד. ל"ק, ל) והך. ל"ק, ק) נ"א כל, ר) [ויקרא פרשה ז], ש) ופריך אי

הכי כל"ל והד"א. ל"ק, מ) [שם הכי כל"ל והד"א. ל"ק, מ) [שם דבורא דחובא סוף פרק ימ], א) דמכשיר בפ"ב דובחים קבלת

מ) אונטאי צפי צי אונחים קבנת
 חטאת בשמאל מ"ח נחינה בעי
 ימין כדאמרינן לקמן בפירקין
 כל"ל. ל"ק, ב) בגופיה. ל"ק,
 ב) כדמפרש. ל"ק, ד) ל"ל בחטאת,

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

שימה מקובצת (המשך)

עולה לשם עולה אשם לשם אשם ריח לשם ריח כיצד נשחט שלא לשמו אסור לשנות בו: מו) מצה (דף סג.) והואיל ומעשיה מוכיחין לא מהניא

. מחשבה זה דהואיל דמינכרא

דלא קושטא קאמר כקמיצה

לשמה דמי: הס"ד ומה"ד מנחת

שיטה מקובצת

 ונדבה מי שרי לשנויי בה. פי טן תו בהיני שהיי לשנחי בה. פי הא כתיב לא יחשב קרי ביה לא יְחַשב. תו״ח: ורש״י פי׳ בע״א א). מהר״פ: כן דתניא ר״ש א). מהר"פ: 2) דתניא ר"ש אומר כרו. צ"ע כ) רבנן דפליגי עליה דר"ש ואית להו דמנחה טענה כלי ולית להו הא דרבי יהודה בריה דרבי חייא א"כ היקשא דכחטאת וכאשם למה לי: 1) אכל בזבחים. דלית בהו היכרא בשחיטה איתא שלא לשמה דשחיטה אחת לכולהו ואיז מעשיה מוכיחים הילכד לא ואין משיה מוכיתים הילכך לא עלו לבעלים: זן וקבלה אחת לכולן ווויקה אחת לכולן. וויקה אחת לכולן. אפיה ליכא הכירא דקייל כל אייבר איכא דסייל על מובה אחת ביותר על מובה החיצון אם מותנ הוא שוניו דלא עלו לשם מותני בהם שינוי דלא עלו לשם מותר: 3) כחטאה וכאשם. מותר: 3) כחטאה וכאשם. בחטאת ויש מהן באשם נמשם בחטאו היש מהן בחטאת יש מהן באשם נמום בחטאת יש מהן באשם נמום . כחטאת ויש מהן כאשם נמחק . וכן הוא בזבחים דף יא.]: ו] מה אשם כשר. כדדריש פ״ק דובחים [דף י:] דכתיב בחטאת אותה דממעט כל שאר זבחים אותה דממעט כל שאר זבחים רכשרות בשלא לשמן: ז) ואינו מרצה. דילפינן לה מהיקשא דואת התורה דאקשיה רחמנא לשלמים דמה שלמים לא עלו אף אשם כן א"נ ממוצא שפתיך תשמוד: מן דר"ש דריש בכל מקום טעמא דקרא: **ט**ן מחשבה דמינכרא לא פסל רחמנא. וכגון . שינוי קודש שאם קמץ מנחת נדבה לשם מנחת חוטא הרי מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו דמנחת חוטא אינה טעונה שמן דפנחת חוטא אינה טעונה שמן ולבונה והיא נותן כה שמן ולבונה וה"כ מנחת מחבת לשם מנחת מרחשת ניכרת מחשבתו הילכך לא פסל רחמנא אבל מחשבה דלא מינרא אם מכוב אם לאו כגון שינוי בעלים שהביא חטאת ראובן לשם שהמנו לא מינה לא מינר של שהמנו ולא מינו לא מינו לא מינו לא מינו לה מינו לה מינו לא מינו לה מינו להיצו את הידור שמעון ולא קים לכ״ע אם מכזב הוא פסל רחמנא: י] אלא מעתה. . כיון דאמרת דמחשבה דמינכרא כיון אמתה דמשבה המינברא לא פסל רחמנא עולה תעוף לא פסל החמנא עולה תעוף שמלקה כי וא"ה תקשי ליה הכי עלה העיף שמלקה כי וא"ה שלה השלה הליה שלה המינה לא בעיה מוכיחין עליה דכמוב הבילה ו"א דאי חטאת העוף ג) לא בעי אינן הבילה ו"א אדעתייהו דאינטי פי אינן מוכיחין וביין מלק סימן אחד מוכיחיין וביין מלק סימן אחד מוכיחיין וביין מלק סימן אחד לכלה ב" סימני, תו"ה למלק ב׳ סימנין. תו״ח: וֹ•) עולת העוף שמלקה למעלה וכר׳. דעולת העוף למעלה מחוט וכר. דעולה העוף למעלה מחוט הסיקרא וחטאת העוף למטה וחסימן עי"ן עי"ן עולה למעלה ווסימן עי"ן עי"ן עולה למעלה למעלה דכתיב ומלק והקטייה למעלה בראיב ומלק והקטייה מה הקטרה בראשו של מזבח אף מליקה וכרי. מהר"פ: "מו מליקה בכל מקום כרי. תימה די מושל חושה עולה עולה עולה עולה עולה של מומה מועה של מומאה מעורה בל מעורה בל מומאה מעורה בל מומאה מעורה בל מעורה ד) תקשי ליה חטאת העוף שמלקה למטה לשם עולת העוף שמלקה למטה לשם שנות העוף המער המעוף היא דאי עולת הדוסאת העוף היא דאי עולת העוף היא דאי עולת העוף היא דאי עולת השתא לא שיין לשנויי מליקה מכל מקום במזבה כשריה דהא האושה ביה הוא קשה במזבה כשרה הוא מקבה בכל מקום במזבה כשרה היא ללפי המסקטג דקאמר היי לפני שאין המבותות דומה לפני שאין המבותות דומה לובחים קאמר ולא לעופות לבי שאין המבותות דומה לובחים קאמר ולא לעופות והואה הוה עביד לה קודם. והזאה הוה עביד לה קודם. הוזאה הוה עביד לה קודם. כדאמר בפרק קדשי קדשים [דף סדן דבחטאת העוף כתיב [והזוה בדם ימצה אל יסוד המובח] והעשאר בדם ימצה אל יסוד המובח קיד שהשירים שלו מתפצין ליסוד ואיזה זה קיר התחתון: יד) לשם שלמים. ותו דהא אמריי בת"כ

דפירש ג"כ דנפק"ל מדכתיב לא יחשב ע"ש. ב) לכאורה לא שייך קושיא זו אדברי ר"ש דהכא רק לקמן דף כו ע"א במשנה דשלא בכלי שרת פסולה ול"ע ועי" מוס' כאן ד"ה מנחת ולעיל ע"א ד"ה כל, בן ד"ה מנחת ונעינ ע"ה ד"ה כל. ג) ואף לראב"ש בוברים ד" סה דס"ל דמנדילין במטאת העוף מ"מ לכחחילה לא בעי הבדלה ומעש"כ שם. ד) ע" בחום לקתן בסתון דף ג ד"ה מואח מווף

אהילוך בובח לא אינטריך לפלוגי בהילוך דמנחות (לקמן דף יב.) אבל מימה קצח אמאי לא פליג בקבלה דמנחות דאיפשר נמי לבטלה לר״ש כדלקמן פרק הקומץ רבה (דף כו.) מאי טעמא דרבי שמעון בא לעובדה ביד עובדה בימין כחטאת א״כ לא בעו קבלה: זריקה אחת לכולן. ואע"ג דים במתנה חחת וים במתן חרבע פי׳ בקונטרס בוֹן דתנן אם ניתנו כולן במתנה אחת כיפר ומיהו השה בח] בתתנה לחת כפו ומשוק לשם ניתנין בתתנה לחת לירצו דמעשיהן מוכיחין כשיתן השניים וי"ל דבשעה שנתן הרחשונה שלח לשמו עדיין חין מעשיהן מוכיחין עד שיתן האחרון ובשניה אין מחשבה פוסלת כדתנן בפ' בית שמאי (זבחים דף לו:) דבמתנה אחת כיפר אבל השה מחטאת לשם עולה דחטאת למעלה בקרנות ובאנבע ועולה למטה ביסוד ובזריקה מן הכלי ועוד קשה מקבלה דאשם קבלתו אף בשמאל וחטאת בימין ואף לרבי שמעון ל) בפ"ב דובחים (דף כד.) ולקמן בפירקין (דף י.) ונראה דודאי היה יכול להקשות כן לקמן כמ]:

מנחת חומא הרי היא כחמאת. אין זה דבר הלמד בהיקש חחר ומלמד בהיקש דאע"ג דחטאת ילפי׳ למצוה משלמים בפ״ק דובחים (דף ח.) מכל מקום הא כתיב ביה היא <sup>ל] כ</sup> לגופיה לעכב אבל קשה הא דיליף מנחת נדבה מאשם דאינו מרלה ואשם גופיה משלמים ילפינן בפ"ק דובחים (שם) וי"ל דהך דרשת דהכא אסמכתא בעלמא כדמפרש בזבחים דעיקר קרא לכדר' יהודה בריה דר' חייא [אתי] וילפינן מנחה משלמים בהיקישא דואת התורה: מברי מחשבה דפסל רחמנא לא]הקישא הוא. לאע"ג

דהקישא דכחטאת וכאשם לאו עיקר מ"מ אתיא בהקישא דואת התורה וכיון דהקישא הוא מה לי שינוי קודש מה לי שינוי בעלים וא״ת מה מחשי אביי לרבה תיקשי ברייתא גופה דמוכחה שיש חילוק י מדמפרש טעמה משום דמעשיה מוכיחין וי"ל דיכול ליישב הברייתא כהני אמוראי דלקמן א"נ קסבר אביי דכיון דשינוי קודש לא פסול משום דמעשיה מוכיחין הוא הדין שינוי בעלים דילפינן משלמים כי ה"ג דמה שלמים לא חלקת לפסול אף מנחה לא תחלוק להכשיר דכי ה"ג דריש תנא דבי חזקיה בפ׳ אלו נערות (כתובות דף לה.) גבי מכה

אדם ומכה בהמה והך סברא דלא חלק אשכחן בפרק קמא חוטא הרי היא כחטאת דקי"ל (זבחים דף ב.) כל הזבחים שנזבחו דובחים (דף 1.) גבי שלמים: **עורת** העוף שמדקה דמעדה. שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה חוץ מן פסח קס"ד אע"ג דכשירה ד' כחטאת מכל מקום אין דרך לעשות למעלה שלא יפול הדם לארץ קודם שיצא למטה למנוה: מינה

לזבחים שהקומץ מחבת לשום מרחשת מעשיה מוכיחין עליה לשום מחבת חריבה לשום בלולה מעשיה מוכיחין עליה ילשום חריבה יו אבל בזבחים אינו כן שחימה אחת לכולן יו וזריקה אחת לכולן וקבלה אחת לכולן הניחא לרב אשי דאמר כאן בקומץ מחבת לשום מרחשת כאן בקומץ מנחת מחבת לשום מנחת מרחשת מתניתין מנחה לשום מנחה היא אלא לרבה ורבא מאי איכא למימר וכי תימא כדקא משני רבה כאן בשינוי קדש כאן בשינוי בעלים הא מתניתין שינוי קודש הוא דקתני כיצד לשמן ושלא לשמן לשום מנחת חומא ולשום מנחת נדבה ואי נמי כדקא משני רבא כאן בקומץ מנחה לשום מנחה כאן בקומץ מנחה לשום זבח הא מתניתין מנחה לשום מנחה היא דקתני שלא לשמן ולשמן לשם מנחת נדבה לשם מנחת חומא אלא לרכה ורכא מחוורתא מתני' דלא כר"ש ורמי דר"ש אדר"ש בתניא ר' שמעון אומר קדש קדשים היא כחמאת וכאשם יו ש מהן כחמאת ויש מהן כאשם מנחת חומא הרי היא כחמאת לפיכך קמצה שלא לשמה פסולה כחמאת מנחת נדבה הרי היא כאשם לפיכך קמצה שלא לשמה כשירה וכאשם יו מה אשם כשר יו ואינו מרצה אף מנחת נדבה כשירה ואינה מרצה אמר רבה לא קשיא כאן בשינוי קודש כאן בשינוי בעלים אמר ליה אביי מכדי מחשבה יידפסל רחמנא הקישא היא מה לי שינוי קודש מ"ל שינוי בעלים א"ל מעשיה מוכיחין דקאמר ר"ש סברא היא סדר"ש דריש יו טעמא דקרא ר"ש מחשבה "דלא מינכרא פסל רחמנא יו מחשבה דמינכרא לא פסל רחמנא (סי' עולה עולה מלק ומיצה חמאת העוף קדשי קדשים קדשים קלים) יו אלא מעתה ייו עולת העוף שמלקה למעלה משום חמאת העוף תרצה מעשיה מוכיחין עליה דעולת העוף היא דאי חמאת העוף היא לממה הוי עביד לה אמו חמאת העוף למעלה מי ליתא יהאמר מר יכו אמליקה בכל מקום במזבח כשרה עולת העוף שמיצה דמה למעלה לשם חמאת העוף תרצה מעשיה מוכיחין עליה דעולת העוף היא דאי חמאת העוף היא יו למטה הוה עביד לה ייהואה

נ א מיי פ"ז מהלי מפה"ק לאחר בולן. לקמן פריך דחלוקים בשחיטתן דיש בלפון (ויקרא ג) א לחנו מו ונחים עוב מי שרי לשנויי בס. והכתיב אם זכח שתהא למיט קרבנו (ויקרא ג) א לחנו פריך דחלוקים בשחיטתן דיש בדרום והא דלא קתני הולכה אחת לכולן משום שתהא זביחה לשם שלמים יד]: רבי שמעון אומר כל המנחוס כו"ל מייש בהולכה בפ"ק דובתים ואייבי הכל אליבל דרבי שמעון דלא חייש בהולכה בפ"ק דובתים ואייבי הכל אליבל דרבי שמעון דלא חייש בהולכה בפ"ק דובתים (דף יד:) משום דהויא עבודה שאפשר לבטלה ורבי שמעון דפליג. דלא עלו: מעשיה מוכיחים. שהוא מכזב דמרחשת עמוקה ומעשיה רוחשים רכין מחבת לפה ומעשיה ונדבה מי שרי לשנויי בה לימא מתני'

קשין בפרק כל המנחות באות מלה שו] ולקמן דף סג.): אבל בובחים אינו כן. אין להם מעשה מוכיח הילכך מהני בהו שינוי דלה עלו לשם חובה: מנחת חריבה. דמנחת חוטא (ויקרא ה) ומנחת קנאות (במדבר ה) דכתיב בהו לה ישים עליה שמן: בלולה. שחר מנחות. והשתא פליגא מתניתין עליה דר׳ שמעון בתרתי חדה דמתניתין קתני בכל המנחות דלא עלו וחדא קת פסיל תנא דידן מנחת חוטא לגמרי: הניחא לרב אשי. דמתרן לקמןי) כי רמינן דר׳ שמעון דאמר בדוכתה החריתי כ) (במתניתין) אדרבי שמעון דהכא ומתרץ להו רב אשי דהא דאמר ר' שמעון עלו באומר הריני קומן מחבת לשם מרחשת דכיון דלא אדכר שמה דמנחה אלא שמה דמנא דברי רוח בעלמא נינהו והא דקאמר ר' שמעון בעלמא דלא עלו כגון מון דאידכר שמה דמנחה איכא לאוקומה מתני׳ כר׳ שמעון ל)דמתני' דאידכר שמה דמנח' כדמפר' שלא לשמו ולשמו לשם מנחת נדבה לשם מנחת חוטה: אלא לרבה ולרבא. דמשנו לה בטעמי אחריני כדמפרש לקמן מאי איכא למימר: וכי סימא. מתני׳ יוֹ מיתוקמא כר׳ שמעון כדמשני רבה לקמן סיה] לטעמיה דר׳ שמעון כאן בשינוי קדש וכאן בשינוי בעלים הא דאמר רבי שמעון עלו בשינוי קדש כגון מנחת מחבת לשם מנחת מרחשת דמעשיה מוכיחין שהוא מכזב והא דאמר לא עלו בשינוי בעלים כגון שהביחה רחובן וקמצה כהן לשם שמעון דליכא מעשה מוכיח אי דראובן היא אי דשמעון: והא מתניתין בשינוי קדש. מיירי וקתני דלא עלו דקתני כילד לשמן ושלח לשמן כגון שהמד מנחת חוטא לשם מנחת חוטא ולשם נדבה: ואי נמי כדמשני רבא. לטעמא דר׳ שמעון ים דהא דאמר עלו בקומך מנחת מחבת לשם מנחת

מרחשת משום דכתיב זאת תורת

המנחה (ויקרא ו) תורה אחת לכל

המנחות והא דקתני לא עלו בקומן

ס)מנחה לשם זבח. ולקמן פריך בן בקומץ

לשם זבח לתכשר נמי דהא מעשיה

מוכיחין עליה קאמר ומשני לה לקמן

(ג.). והא דנקט לאקשויי ש במחני

משלא לשמן ה״ה בא] דמלי לאקשויי

לשמן ושלה לשמן כדהקשינן לרבה

אלא כי סידרא דמתני׳ נקיט ואזיל:

קדש קדשים היא וגו'. במנחה כתיב

וקרי לה חטאת ואשם הא כינד מנחת וחטאת שפסולין לגמרי ובפ״ק דובחים מפרש טעמא פי דפסח ולקמן [ד.] מפרש טעמא דחטאת: ואינו מרלה. לא עלו לשם חובה דבובחים

ר"ש מודה כדקתני לעיל: אף מנחה כו'. וקשיא דר"ש אדרבי שמעון בין במנחת חוטא ובין במנחת נדבה: כאן בשינוי קדש. כדפרישית לעיל: מכדי מחשבה דפסל רחמנא במנחה הקישא הוא. דאיתקיש רחמנא מנחה לובחים כדכתיב (ויקרא ו) קדש קדשים היא כחטאת וכאשם מה זבחים פסלה בה מחשבה כדכתיב (שם ז) המקריב אותו לא יחשב אף מנחה נמי בב] מה לי שינוי קדש ומה לי שינוי בעלים: מחשבה דלא מינכרא. אם מכוב ואם לאו פסיל רחמנא דחשיב לה מחשבה: אכל מחשבה דמינכרא. לכל שהוא מכוב לא הוי מחשבה. שישהך מחשבה דקדשים הואחת דיבור בפה הוא כדאמרי' בבבא מליעא (ד' מד.) על כל דבר פשע <sub>ושמות</sub> כבן לחייב על המחשבה כמעשה דאי לאו מוליאו בפה מחשבתו ב-ג' למאי נחייב לה : **עולה הטוף**. נעשית למעלה מחוט הסיקרא <sup>ברן</sup> כדמניא במ"כר) ומלק והקטיר ונמצה וַייקרא או מה הקטרה בראשו של מובח אף מליקה בראשו של מובח ומיצוי נמי בהאי קרא כמיב וחטאת העוף למטה והכי מפרש בשחיטת קדשים בפ' קדשי קדשים (זכחים פה.): שאו הכי כיון דמחשבה הגלויה לכל לא פסלה עולת העוף כו': **מרלה**. תעלה לשם חובה אלמה תנן בשחיטת קדשים בפ' קדשי קדשים (שם סד:) דלא עלתה: מליקה. לחטאת העוף בכל מקום במובח כשירה בפ' קדשי קדשים (שם סג:) והויא לה מחשבה דלא מינכרא משום הכי חנן דלא עלמה: שולה העוף. הכשירה במינוי דכתיב (ויקרא א) ונמצה דמו על קיר המובח. חטאת העוף בה] הואה תחילה ואח"כ מיצוי דכתיב והוה מדם החטאת וגו' והנשאר בדם ימצה וגו' (שם ה): למטה הוה עביד לה. כדכתי' (שם) על קיר ומפרש בתורת

כהניםם) זה קיר הסחתון: הואה. אוחו בגוף העוף ומעלה ומוריד בכח והדם ניתו מעלמו. מילוי סוחט בין אלבעותיו בין וולוק הדם הולך למרחוק:

חריכה. דמנחת חוטא ומנחת קנאות דכתיב בהו לא ישים עליה שמן הס״ד ומה״ד בלולה. מחבת לשם מנחת מרחשת דבמנחה דפסלה בה מחשבה קא . מחשב איכא לאוקמא כו' יו] מתניתין נמי ימ] רבה לקמן, אדר שמעון:
יען דר"ש לקמן דהא דאמר:
ינ) ולקמן פריך. והא תנא מפני
שמעשיה מוכיחין קאמר ומנתה
לשם זבח נמי לתכשר: כל) דמצי
לאקשויי מלשמן ושלא לשמן.
וו"ל תר"ח ה"נ ה"מ לאתויי
שודרנא רבר צלא ווויר. רישא שהביא כבר אלא שכן עדיפא ליה לאתויי מה שלא הביא: ככן מה לי שינוי קודש ומה לי שינוי בעלים. הא אשכחנא גבי זבחים בפ״ק אשכחנא גבי זבחים בפ״ק
דשחיטת קדשים דפסלה בהו
מחשבה בין בשינוי קודש בין
בשינוי בעלים דכתיב אם האכל
יאכל וגומ׳: כנן למאי נחייב
יאכל וגומ׳: כנן למאי נחייב
לית. עיין תוס׳ זבחים [ד״ה כל
הזבחים [ד״ה כל מחוט
הזבחים [ד״ה כל מחוט
הזבחים (ד״ה כל מחוט
הזבחים (ד״ה כל מחוט
המימרא התונר ראמיט המורה כדתניא: כה) חטאת העוף מזה תחילה ואח"כ ממצה דכתיב:

כו] סוחט בין אצבעותיו. בית

אכל הניתנין מתן ד' לשם מתן

. אחת ונתן מתן ארבע אמאי לא . עלו הלא מעשיו מוכיחין דודאי

פסולות דקא עבר על בל תוסיף וי"ל דאמרי' מיד שנתן מתנה

אחת איתעבדא מחשבתו ומה

שאינן גורמות פסול המחשבו לא קרינן בה מעשיה מוכיחין

. כיון דאינן מוכיחין בשעת

פיסול המחשבה דהיינו במתנה

באינך אפי׳ מחשב בהו לא מידי קא עביד. חו״ח: כע) להקשות כן לקמן. ולמסקנא ניתא הכל אלא רוב זבחים קאמר: () ביה היא בגופיה לעכב: (6) מהיקשא הוא [וכן הגירסא בגמרא]: